

Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

Sefer Torat emet

Abraham Josua Heschel

עשוהי מהרבא, לשה

Lemberg, 625 = 1865

האר תשרפ

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9406

ונמל דלים שהג' הוא עושר משפיע לזולתו שהוא בחי' נוקבא
 הפושט יד ומקבל ידוע דלכך האותיות של אלפי'א כתיב'א הם
 פנים נגד אחר דהבית' הוספת פנים מן האלף' וכן שאר
 האותיות לפי שכל אות מקבל מאות חבירו דקודם לו ובוש
 להסתכל באפי' לכוך הדי' הוספת פנים מן הגי' כיון שהוא עני'
 דלית ליה סדיליה רק מה שהי' מקבל מן הגי' דהיא עושה משפיע
 ומאן דאכיל דלאו דילי' בהית להסתכל באנפי' לכך השי"ת ביה
 רוצה שידיה אתערותא דלתתא דיעקב בריאת האדם והנשמה
 אשר נשלחה מעולם עליון לנוף האדם להיות עובד השי"ת
 בתורה ובמצות ועי' העבדות מעוררין השפע מלמעלה ואז מה
 שהם אוכלים משלהם אוכלים חלק עבודתם עבודת שמים משאי"כ
 בעולם עליון הנשמה אוכלת ומקבלת שפע בתורת חסד ואז
 אוכלין נהמא דכסופא חנם כלא תורה וכלא מצות וכלא שום
 אתערותא מלמטה : והנה די' נ' האותיות מהוספין דהדי' קורמת
 לני' דהיא מורה על הזכר די'ש לנוקבא ניכ' בחי' דכר' והוא ההנוק'
 מעורר את הדבר להשפיע לה שפע כדי שהזכר יקבל מג' תענוג
 אז היא ניכ' בכח' דכר' מה שהיא מקדמת ומעוררת את התענוג
 כי עי' הנוקבא נשלם תענוג הזכר : ואי"כ הלא זה בחי' אתערות'
 דלתתא וילכך הדי' קודם לני' כי אינה בושא מהני' כי גם היא
 משפעת לו תענוג כמה שמעוררת לקבל ממנו השפעתו . אבל
 במן כי אז לא היה אתערותא דלתתא כי היה אז בני ישראל
 במדבר רק השי"ת הכטיה להם הנני ממטיר לכם רחם מן השמים
 וילכך לא היה בחי' טעם דג' כיון שהיה בלי התעוררת התחתון .
 והיו בושים מזה ההשפעה ולכך כתיב והמזכיר נ'ד' דהג' קודמת
 להדי' דהדי' היא המקבל הוספת פנים מן הגי' מחמת בושא :
 ודי' הוא בחי' סוד דשניהם בחי' דכר' מחמת דהנוקבא מעוררת
 את הזכר ולכך הדנים פירין ורבינן אבל במן לא היה בחי' זו
 שהיה בכי' שום התעוררת וילכך אמרו זכרנו את הרנה דהן היה
 מזכירין בחי' של רגי' אשר הוא בחי' נוקבא שמעוררת להזכר
 ואז אין להם שום בושא מלאכול אבל עתה נפשינו יבי'שה
 הוא אותיות בוש'ה אין כל . שלא בא עי' התעורר' התחתון
 וזה שאמרו חז"ל על פסוק ויאכלו מעבור הארץ כיו' מעיקרא לא
 אכיל עד דאקריבו עומר כרישא והדר אכול : ר"ל כשבאו לא"י
 ששם היו מעוררין השפע עי' העומר שהקריבו והעלו תענוג
 למעלה ואז אכלו משלהן וישבות המן ממחרת שאהי"כ שוב לא
 אכלו בחי' מן וזה לרמוז שצריך הכל אתערותא דלתתא כדי
 שהנוקבא לא תתבייש לקבל וזה נרמו בהדלקת נרות כשבת
 דהוא מורה בחי' נוקבא והוא שלום בית . וזוה עולין דבחי'
 המדרש הנ"ל כהוגן וירעיבך במעם דנים שלא היה התעוררת
 התחתון ויש מכאן רמו' להדלקת נרות כשבת ומורה על בחי'
 אתערותא דלתתא המעוררת את הזכר ואז נעשה שלום בית
 והבן :

פרשת ראה

ראה אנכי נוחן לפניכם היום כיו' במדרש החי' מפי עליון
 לא תצא הרעות כיו' דהנה ידוע מאמי' חז"ל דאנו
 צדיק ורשע לא אמר אפי' דהקבי'ה ידוע הכל במחשבה אפי'כ
 לא מבוא מחשבת אל הדיבור דאמירה של הקבי'ה הוא עשיה
 דבדבי' די' שמים נעשו ואי"כ כיון דבא לכלל דיבור שוב היה
 מוכרח לעשות כן ויתבטל הבחי' כנודע מדברי הרמב"ם חז"ל
 והנה כבר נודע דיעקב בכל העבדות האדם היא המחשבה והכוונה
 כדי לברר האמת מתוך השקר בכל ענינים ותחלה צריך האדם
 לתקן מחשבתו וליישר דעתו שלא יחשוב שום מחשבה שגו' בעול'
 זולמו מחשבת אלקות ולעבור וישנא השק' במחשבתו חק לחשיב
 מחשבת אמת וכן יטהר כל החושים הראיה והדיבור שלא יוציא

שם דבר שקר מסוי . וכן הלב שלא יחמוד לשום תאוה וזה
 שורש הרבי' ככל עסקיו של אדם זה שיכוין באכילה ושתייה
 כיון דעי' יש במאכל שהוא חיות אמת המחיה את הדבר והוא
 וכשאדם אוכל בקרושה נדבק בו חיות אמת המחיה את הדבר
 היא וכשאדם אוכל בקרושה נדבק בו חיות אמת והניצוץ הקדוש
 של דבר המאכל וההיצונים ונשמיות הדבר ממנו נעשה סמולת
 ונדהה לחי' וכן הוא עסק משא ומתן שאדם נושא ונותן באמונה
 הוא מדהה הי' והשקר ומקבל הטוב והאמת וידוע דמצדו י"ת
 לא נמצא שום שינוי דהנה הוא י"ת משפיע אל' אדם שפע כפי
 הכמה ועשירות וכדומה ועי' השפעות הנ"ל אז מכיר אדם כח
 אלקות ית'ש ועושה ממנו כסא לשמו ית' דרך משל כשהקבי'
 משפיע לאדם שפע עושר ואז כשאדם מבין שודאי אינו ראוי
 להשפעה זו והסד שעושה עמו י"ת ואז עי'ז בא לידי בושא
 וכלימה והכנעה ונותן שבת והודיה לו ית' ועושה עם זה ההשפע'
 מצות מחלק צדקה כדי לעשות תענוג ונתת רוח לפניו י"ת ואז
 נעשה השפעה זו כסא לאלקותו י"ת כי ממשיך על ההשפע' ו
 כח וחיות אלקות שמכיר שאין זה כחו ועוצם ידו רק ברכת ה'
 אשר נתנו ועושה ממנו צדקה וכדומה ומניע תענוג לאלקים ואז
 ממילא נתוקף לו ברכה והקבי'ה משפיע לו בכל יום ויום וית'
 אבל אם האדם אינו משיב עי' השפע זו כח וחיות אלקות
 ואומר כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה ואז עושה חז' כסא
 לספי'א וממ' לא לא נתקיים אצלו השפעה ונעשה קללה . ולפי
 הכסא שאדם עושה כך פועל בהשפעה זו ברכה וקללה ויש
 ראה . דהראיה של אדם הוא כמו דביקות שבכל מקום שנתון
 עיניו והשנתחו שם הוא דבוק ולכך אמר ראה אנכי ר"ל כשתסתכל
 ותדבק חמיד במידת אנכי שהוא בנימי' כסא ר"ל שתראה תמיד
 להשגיח על הכסא ועי' הכסא שאדם עושה כך הוא ממשעליו
 ברכה או קללה חז' . ויש את הברכה אשר כפי שמעוין אל מצות
 ה' אלקים ר"ל דאין השינוי מצדו ית' הוא כפי הכסא שאדם
 עושה שהוא שומע ומבין שהשפעה זו הוא מחסי' ית' ואז עי'ז
 שורה הברכה בדבר וכאם חז' להיפוך . ויש המדרש מפי עליון
 לא תצא הרעות והטוב כי אם הכל נעשה עי' פעולת אדם אם
 עושה כסא לפיכך אז שורה הברכה בהשפעה זו ודוק :

או יאמר עי'ם דאמרו חז"ל דאלמלא שמעו ישראל כל הדין
 דברות מפי הגבורה היה בטל החטא של אדה"ר אך מפני
 שאמרו קרב אתה ושמע והיו שומעין עי' סירסור משה וניני'
 ואז עי'ז ירדו מבחינה הגבוה לקבל עי' השליח ועי'ז עי'ז
 מעורב הטוב והרע וצריך האדם לעבור מאד לבטל וזה
 ולדבק בטוב ויש ראה אנכי נוחן לפניכם היום ברכה וקללה
 שמשא היכות להם שע"ז שהוא נוחן להם התורה עי'ז עי'ז
 מציאת הרע כפיכך ברכה וקללה . אבל אם שמעו מפי הגבורה
 היו בני חורין בני חירות משיעבוד היצו ולא היה רק טוב לבד
 כי הוא הטוב הפשוט והאמת . ויש המדרש מפי עליון לא תצא
 הרעות והטוב . אלמלא שמעו מסיו של שמו ית' אז היו ניצולין
 מהרע כי שם רק טוב לבד וק"ל :

כפסוק עשר תעשר את כל תבואת ורעך היוצא השדה שנה
 כיו' איתא במדרש תנחומא החי' לא תירא לביתה משלג
 כי כל ביתה לבוש שנים אל תיקרי שנים אלא שניים בכפל
 לשון הענק תעניק נתן נתן לו עשר תעשר וכדומה והוא חמיה
 ונראה דהנה שלמה העי' קחשיב בהך פרשת אשת חיל השבת
 מה שהבורא ב"ה משבח את הכני' ואומר כמה פרשה לעני ודי'
 שכחה לאבינו דהוא לכאורה כפל לשון אך שורש הדבר הוא
 דהנה ידוע דזרע ישראל מאמינים בני מאמינים מאז עמדו על
 הר סיני ושמעו מסיו אנכי ה' אלקיך מזה הדיבור אשר שמעו
 מפי'

שניה אז שוב מזה עשיה שנית עושה זה לכלי ורשימה לפעם אחד מעשיה אחרת מושך ועושה הכנה לקיים עוד הפעם ואיכ שעושה הכנה אעפ"י שעדיין לא עשה כיון דמתחבה ורצון שני הוא לעשות מחשבה טובה מצופה למעשה ואז מסייע לו מן השמים לנמור מחשבתו להוציא מכה אל הפועל לקיים עוד הפעם כשארם מתנהג את עצמו כך כל יסיו אז הוא ניצול ממצד היצר אשר נמצא בכל אדם ומצנן את לבו מה שסחי" א"ע לעשות מצוה ולבו יתחיל להתלהב ודבועי על דבר השם ואז בא היצר ומצנן ומקרר דעתו ורוחו להתעצל שלא יעשה ויפרוש מן המצוה אבל כשהאר' מצוה א"ע על בחי' הגיל שעושה תמיד ליצנו הכנה וכלי ע"י מצוה ראשונה ואיכ כיון דכבר עשה ברצון המצוה השנית שוב אין כח ביד היצר לצנן ולקרר מאחר שכבר קיים המצוה בכח וכבר הוא כלי והכנה ואז מסייע לו מן השמים לגמור : וזה כונת התורה שרימה בכפל התיבת נתן נתן עשר תעשר להורות על הכוונה הגיל דכשארם עושה פעם א' מצוה כמו מצוה הצדקה ומעשר וכדומה אז יכוין במחשבתו לעשות במצוה זו הכנה וכלי לעשיה שיהי' כח בידו לקיים עוד הפעם מצוה זו וז"ש עשר תעשר ר"ל שתעשר עכשיו על בחי' זו לעשר עוד הפעם ואז אתה עושה הכנה ורצון למצוה זו שנית וממילא הוא ניצול ממצורת היצר שלא יהי' יכולת בידו לצנן ולקרר את לבו אח"כ מחמת שהוא דבק וחזק והכפיל המצוה לעשות אותה הכנה ורצון לעתיד וכשהכנה טובה היא כמעשה וז"ש שהמע"ה השבח של הכנ"י כמה פירשה לעני ר"ל שפורשת כפ"י ונתנת צדקה לעני ובעוד שנותנת משפיע לעני אז ודיה שלחה לאביון אז במחשבו להשפיע עוד הפעם שתהי' שלחה לאביון שמצפת מתי יגיע שאזכה לקיים עוד המצוה של הצדקה ע"ד בבחי' יתירה ועי"ז לא תירא לביתך משלג כלומר לא תירא מהיצר של שרג דהוא תשלג בצלמן אשר היצר של שלג הוא מצנן ומקרר את האדם ואינו מניחו לקיים המצוה אבל הכנ"י לא תירא : וז"ש כי כל ביתה רבוש שנים כי דברים העשית המצות עכשיו . והכנה ורצון לעתיד ואיכ הם כשניים ואז אין כח היצר לבטל זה רק הבא למהר מסייע לו מן השמים שיראה לגמ' בכי טוב בכל פעם יותר המצות בש לימות ועולים כהוגן דברי המדרש הגיל :

בפסוק נתן נתן אל ירע לבכך בתוך לו כי בגלל הדבר הזה כי . י"ל עפ"י ש"כ האור החיים על פסוק אם כסף תלוה את עמי את העני עמך . דלכאורה ישאל השואר בראותו כי ירבה כבודו בכסף וזהב לרוב ולא צורך בו ולמה לא הספיק ד' לאדם מה שצריך והכרח לו כי זה שאנו רואים מה שפעמים יחסר לאחד ואין לו אפי' כדי צרכו יש מעט דבר כדי ליסרו על עונו משא"כ אוצרו' הון ומה שאין צורך בהם לזה אין טעם לכא"ז אך הודיע הכתו' כי יש אנשים שאינם ראוי לקבל חלקם מצד מעש' כי השם נחסדו נתן שפע הצורך בירווח לכל איש ואיש די מחסרו והיה כי יחמא האדם ואינו ראוי לקבל פרנסתו מידו ית' חלקו המגיע לו ואז לא יטלנו אלא הרי הוא מתקבל אל מקום אחר וצריך לקבל חלקו ע"י אחר ומעשה השם עבור ב' מדות טובות האחד להשתלם לאדם בעוה"ז פעלו הרע והב' כדי שיוכה הנוחן באמצעו' נתינת הצדקה וחסד לרעהו וז"ש אם כסף תלוה את עמי פ"י אם ראית שיש לך כסף יותר על מה שאתה צריך לעצמך דע שאתה מלוה לעמי תרע לך שאין זה חלק המגיע לך אלא חלק האחרים שהוא העני ובוה לא יתנשא ויתגדל על העני ע"י ש באה"ה ומב"ש שלא יתן לו ברוע לב כי משלו הוא נותן לו ועבור זה ברכו ה' מחמת שהפקיד ונתן אצלו חלקו וחלק חבריו : וז"ש נתן נתן לו אפילו מאה פעמים מחמת

הנבירה בזה נרשם ונהקק ונתחוק בתוך לבות בני אד' אקות חיש ורוח וחיות אלקות אשר נדבק במקור הלב וזהו הרושם בכל איש ישראל אשר עמדו רגליו על הר סיני אך דהרשימה הלוא מלובשת בתוך קליפו' והיצונית המנסים הקרב והלב חוכר הגשם אשר הוא מקף בתאוות נשמיות אך מי שהו' מבני עליה יש לו שכל אזי הוא משבר הלב כמיש קרוב ה' לנשברי לב שמשברין קליפות הלב ומסדקין כל האוהות והמדת הגשמי והיצר המלין הרשימה הגיל והכל הוא ע"י התורה והמצות מה שאדם עוסק בדחילו וי' ה"ט בזה הוא מכניע כל הרע ומשבר הקליפות ומסדר האבן מעל הלב ואז מתחיל להוריה ולהתעורר הרוח חיים ומשבר נפח בו אלקים ומשכן הרוח הוא בלב נתגדלה הרשימה וקדושה של אנכי ה' אלקיך ובעסק המורה המצות הוא מאיר אור נשמתו ומצוה את הלב שיהיה נקי מכל סיג ואז מזההה חלקית אשר תתפעם בתוך הלב ומרושם הגיל נעשה כלי והכנ"י בית ויכול לשרות בו שפע קדושה ולהשך עליו אור קדוש למעלה ש הא יכול לקיים התורה והמצות ולהאיר כל העולמות ואורות עליונים ובה תבין הסוד ש' דברי הגיל מה שרמוז בפאמ"י ע"ן האשה כורתת ברית אלא למי שעשאה כלי דהא ע"ד הגיל אין האשה מתעברת אלא ע"י שעשאה כלי בביאה ראשונה ע"י דביקות שיש לבעל עמה אז ע"י ביאה עושה אותה כרו והכנה ע"י ההוא רוחא דשדי בנוה שנותן כח כח וחיות וזוה שנותן כמע"י אז נעשה כלי והכנה שיש לה כח והכנה אח"כ לקבל ההריון בב"ה שניה ע"י שמעורר אור הרוח ונעשה מזה הכלי התעוררות וכח הולדה אח"כ כמו כן הכנ"י דרבורא כל העליונים השפיע להם רוח קדושה יתירה אז כמעט הר סיני נתן בתורה ובמצות או מעורר הכלי והרשימה הגיל ונמשך להרשימה הגיל אור רוחני שפע קדוש ויכול להוליד תענוג גזול באירות עליונים אך לאו כל אדם זוכה ויש יכולת בידו ללות הרשימה הגיל כי אם בני עליה אשר להם הכח והנבירה להתגב' על יצרים ולכנס ברשותם ומסירין כל החיצונים ומשברין כל קליפות ואז נתלה אצלם הרשימה הגיל אבל המון עם גללות של כנ"י אשר הם עוסקים בתוך עולם הגשמי ומלובשי' עסקי עוה"ז וההבל המדומה להם אין כח לשבר לבושי הלב לעורר הרשימה אך התיקן להם הוא דכשיש להמונים דביקות חיבור עם הצדיקי' יכול להתמשך עליהם האר' ורשימה הגיל אף כספני עצמו אין כח בידם מ"מ ע"י שהם דבוקים בה' וואוהבי' יצדיקים ועובדים השי"ת והם יכולת בידם ללות הרשימה ואז משתדקים מושכים הארה להרשימה הגיל אז מרגישין שאר העולם הרבוקים : מחבורים להצדיק בקשר אמיץ ונס עליהם יומשך עוד עליון וע"י אור הצדיק מאיר נ"כ רשימא לאור נשמת' וזה טוה' ויחוד של ק"ש שאנו מייחדים עול מלכות שמים באומרינו "אלקינו ד' אחד דר' הוא מורה על כנ"י שהוא בחי' דלת מספקל"י דלא נגרא דלית לה מנרמה וולת המשפיע לה צדיק ליון אור הזרוע בו ומשפיע לכנ"י ע"י דביקות וחיבור שיש לה הצדיק מושך שפע מבחינה הגבוה אפ"י מבחי' כתר כתרי ישועה ע"י עובדות הצדיק הקב"ה ית"ש מתיר א"ע בהתענוג שיש לו מהצדיק ואז ממשך ישועה מבחי' כתר ר"ל שהוא בחינת אלף סלא עליון ומשם ממשך דרך השתלשלות העולמיות מר"ז אורות העליונים הרמוזים בחי"ת ומשפיע אר ה' ונתמלא ונעש' ו' ותנה כמו כן בכל הכנ"י כשארם עושה מצוה בדחילו ורחימו' אז שכרו שויכה לעשות מצוה אחרת ששכר מצוה וכי' דע"י שעושה מצוה ראשונה אז עושה לעצמו הכנה וכלי ועושה רושם שיהי' יכול למשוך על עצמו רוח קדושה שיוכהו השי"ת לעשו' המצוה פעם אחרת כשכל יותר וכשוזכה לעשות המצוה

תורה וזה
דבר הוא
את הדבר
יצוין קדו
שה סכנת
נכאשני
מצדו ית
שפע כש
ר אדם כ
כשהקב"ה
אינו ראי
ידי' נוש
ה השפע
יו י"ת וא
ההשפע ו
ביכת
אלקים וא
יום ית'
אלקות
ה ח"י נמ
ולה . ול
ללה ויש
קום שנות
כשמתחיל
יאה התי
משך עליו
אל מצוה
וא שארם
ואו ע"י
מפי עליו
אדם אם
דק :

מחמת שש לך יותר מכדי צורך רודאי אינו זה שלך ומחייב אתה ליתן לו . ודש ואל ירע לבבך בו כי בגלל הרבה הזה

(עניני ראש חורש שבט וחמשה עשר שבט) כתיב בעשתי עשר יום לחודש הואיל משה באר את התורה הוצאת לעיני כל ישראל באר הטוב ודרשו שביאר וכתב את התורה בשבעים לשון ומירושו בו הקדמינים ויל רמזנה היא מתיבת הטוב כי הטוב כריבע כוה ה' ה' הי'ט היטיב עולה שבעים י עיב והנה לכאורה יסלא למה עשה זאת משה רבינו ע"ה רבן של כל הנביאים לעשות כביכול המורה כתורתינו הקדושה וזה העתיק . ללשונות אחיים הלא כתי' לא יחליטנו ולא יסיר איתו והגם שעיקר שם תמורה באומר זו תחת זו עכ"ז לאיזה כונה עשה שים נידגור תמורה ולמה דוקא בא' לחדש הכל צריך מעם ולהבין זאת ויל כי כוננה גדולה כיון כוה רבן של כל הנביאים הרגה היטיב חרשו השנה הם נגד יטיב צירופי הוי"ה וכל צירוף יוצא מספוק אות מראשי תיבין וזאת מסופי תיבין בתקונו וזה הצירוף של חדש סבת יוצא מתיבות של ססוק גדלווי להי' אתי ונרוממיה שמי' יהויוו ה'יו' וההיין ולכך אז הנכורות הדינים רח"ל וכדאיתא בזהר וכן צירוף של חדש שבט יוצא מרית של ססוק ואיס המיר ימירנו והי' הוי"ה ותמורתו קודש וחמשה עשר שבט מתחיל להאיר והי'ה כסדרן ומאז אין עוד תנכרות הדינים והנה דשבעים אומות הם ניצוצין שנפלו משרשם הרמה בקודש ואחותם הם כאותיות התורה כנון פלשתיים וכפתורים וארום ודומי' והאותיות התורה הוא השורש המח' אותם ומחמת שנפלו משרשם בקודש נעשו קליפות ולכך רצה מרעיה להעלותם ולהסתיק הכל בשרשו ונס בכדי שלא יוכלו להרע לישראל ככך העתיק התורה בשבעים לשון בכדי להסתיקם ושיהיה היא ותמורתו קודש ולכך קדש

יברכך השם בו ר"ל הלא עבור זה השיית ברכך כעושה יתל מכדי צריך ממני ה"ק העני ועי' החזיר לו פקדונו בספר פנים והיק

(מה שאמר אדמו"ר הרב בס"ו בשבט) : להבין הענין סיו' בשבט ולמה אז דוקא ר"ה לא לנוה כתיב ביה . וכדברי ב"ש בא' בו יש לומר דהנה כתי' כי האדם עין שרה כמו שבאין י'ש ענפים ושרשים ומי'ן כמי כן אית נ"כ באדם ומאין נמשך זה להארם משרש נשמות ישראל שהוא אילנא דחיי אילנא דלעילא דהוא אילנא דמתכרך שכל נשיות שינטעו מזנו הייה כמותו : וי"ה שהם סוהן דחכמה וכינתה ה' כתי' שרף האילן הקדוש ושקי' דא לנא והוי שאנו הולך כן באילן כתר הנטה הואיל ויצא רוב נשמי השנה דהנה אית פלוגתא ד' אמר בניסן נברא העולם וחר אמר בתשרי נברא העולם ושניהם אמת בתשרי ערה במחשבי' לפניו ית' בריאת העולמי' וכמו שאנו אומרים היום הרת עולם והבריאה בפועל הוא בניסן והנה מסוי' בשבט עד ניסן שבו הי' בריאת האדם הוא מ"ה יום נגד שם מ"ה הקדוש דאיהו נועא ושירא דאילנא כביכול כניל ולכך ביאר אן מרעיה התורה בשבעים אנפי' לאוריתא והבן זה : ומעתה נבין פלוגתא של ב"ש וב"ה ושניהם אמת ר"ל רביש דיברו מעולמי' אשר לית השנה ותפיסא בהו ולא באו עדיין להתגלות ונהי' דיברו מעולמות שכאו להתגלות ולכן לענין דינא הלכה כב"ה ושמש מוכה עליהם דשמאי הוא לשון שומא כי אין לנו נתי' השנה רק בלשון שומא יהלל היא הלשון הייל בן שתי' והמשכיל יבין כי נכתב בקיצור נמי'ן וסומכין על המשכיל מעצמו :

הוק ונתהוק

אשר לא יחליטנו ולא יסיר איתו והגם שעיקר שם תמורה באומר זו תחת זו עכ"ז לאיזה כונה עשה שים נידגור תמורה ולמה דוקא בא' לחדש הכל צריך מעם ולהבין זאת ויל כי כוננה גדולה כיון כוה רבן של כל הנביאים הרגה היטיב חרשו השנה הם נגד יטיב צירופי הוי"ה וכל צירוף יוצא מספוק אות מראשי תיבין וזאת מסופי תיבין בתקונו וזה הצירוף של חדש סבת יוצא מתיבות של ססוק גדלווי להי' אתי ונרוממיה שמי' יהויוו ה'יו' וההיין ולכך אז הנכורות הדינים רח"ל וכדאיתא בזהר וכן צירוף של חדש שבט יוצא מרית של ססוק ואיס המיר ימירנו והי' הוי"ה ותמורתו קודש וחמשה עשר שבט מתחיל להאיר והי'ה כסדרן ומאז אין עוד תנכרות הדינים והנה דשבעים אומות הם ניצוצין שנפלו משרשם הרמה בקודש ואחותם הם כאותיות התורה כנון פלשתיים וכפתורים וארום ודומי' והאותיות התורה הוא השורש המח' אותם ומחמת שנפלו משרשם בקודש נעשו קליפות ולכך רצה מרעיה להעלותם ולהסתיק הכל בשרשו ונס בכדי שלא יוכלו להרע לישראל ככך העתיק התורה בשבעים לשון בכדי להסתיקם ושיהיה היא ותמורתו קודש ולכך קדש